

У тесті «відкрите поле» виявлено значний депримуєчий вплив медгерму на загальну рухову активність, горизонтальне переміщення, емоційну реактивність, емоційну тривожність та орієнтовано-дослідницьку активність дослідних тварин. Найбільш виразний депримуєчий вплив медгерму був встановлений при його введенні дозою 1/40 ЛД₅₀. За таких умов сполука виявляла суттєвий пригнічуючий вплив на горизонтальну локомоцію (на 61,8 %), емоційну реактивність (43,7 %), емоційну тривожність (на 67,7 %) та орієнтовано-дослідницьку активність (на 63,1 %). Цікаво, що тільки елемент «грумінг» значно і достовірно збільшувався (на 57,1 %).

Вплив медгерму на поведінку щурів у тесті «відкрите поле» виявився залежним від дози. Це проявилось в тому, що при дворазовому зменшенні його дози встановлено зниження депримуєчого ефекту сполуки, крім впливу на емоційну реактивність, яка при введенні 1/40 і 1/80 ЛД₅₀ достовірно знижувалась відповідно на 43,7 і 48,8 %. Так, при застосуванні медгерму дозою 1/80 ЛД₅₀ реєструвалося достовірне зменшення виразності таких поведінкових реакцій як «обнюхування», «сидіння на місці», «дефекації», «уринації», «фризінгу», «загального квадрату» та «стійки з упором». Проте, за цих умов відзначалося збільшення «грумінг» (на 78,7 %), «центрального квадрату» (на 36,1%), «нора» (на 29,4 %), «вертикальна стійка» (на 18,4 %). Введення медгерму дозою 1/160 ЛД₅₀ практично не впливало на поведінкові реакції у гризунів.

Таким чином, встановлено, що медгерм в достатньо високих дозах дозозалежно (1/40 > 1/80 ЛД₅₀) мав депримуєчий ефект на ЦНС. Він достовірно пригнічував загальну рухову (переважно горизонтальну), орієнтовано-дослідницьку активність та емоційну відповідь на стрес (поодинокі розміщення на інтенсивно освітлений незнайомий відкритий простір). Пригнічення емоційної тривожності і реактивності опосередковано свідчить про наявність у медгерма протитривожної та стреспротективної дії.

Дані цього дослідження мають бути причиною для подальшого вивчення нейротропної дії медгерму у якості потенційного лікарського засобу.

УДК: 611.637

Устенко Р.Л., Северин Ю.М., Каценко А.Л.

МОРФОМЕТРИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЕКСКРЕТОРНИХ ПРОТОК ПЕРИФЕРИЧНОЇ ЗОНИ ПРОСТАТИ ЛЮДИНИ

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія», м. Полтава

Стойке зростання патології передміхурової залози стимулює більш глибоке її вивчення як органа, в тому числі і морфологічне.

Метою роботи було вивчення морфометричних особливостей залозистих мікроструктур простати людини в периферичній зоні.

Матеріалом для дослідження слугували 30 препаратів передміхурових залоз людини молодого та середнього віку (ВООЗ). Морфометричне дослідження було проведено за допомогою мікроскопу «Olympus BX-41» з наступною обробкою програмою «Olympus DP-soft version 3.1». Всі отримані в результаті проведеного морфометричного дослідження цифрові дані оброблялися методами математичної статистики з використанням варіаційного та альтернативного аналізів. При використанні методів альтернативної і варіаційної статистики вираховували середню арифметичну, середнє квадратичне відхилення, середню похибку різниці.

Найбільший зовнішній діаметр (123,36±6,00 мкм) і просвіт (71,14±4,50 мкм), як і очікувалось, має головна вивідна протока. Її метричні параметри відрізняються від параметрів центральної протоки і її бокових розгалужень майже в 2 рази. В її межах відсутні виражені звуження і розширення просвіту.

В цілому, для системи вивідних проток не є характерними перепади зовнішнього діаметру при збереженні загальних тенденцій, чого не можна сказати про їх внутрішні просвіти, які часто перетворюються у вузькі щілино-подібні лабіринти завдяки наявності інтралюмінальної складчастості епітеліальної вистилки та інтралюмінальних інвагінацій.

Враховуючи закономірності розгалуження проток та судин кровоносного русла, що їх супроводжують, в залозі можна виділити декілька субодиниць, що представляють собою сукупності бокових розгалужень центральної протоки аж до термінальних екскреторних трубок та їх кінцевих розширень (кінцевих відділів). Інтегрує субдолькові одиниці в об'ємі, що займає залоза, центрально розміщена по відношенню до бокових її розгалужень протока. Така центральна протока в кожній індивідуальній залозі простати тільки одна. Особливістю будови такої протоки є наявність в кожному з бокових розгалужень двох-трьох, і не більше, дихотомічних розгалужень з утворенням досить непротяжних, з рівномірною шириною трубок кількох порядків, середнім зовнішнім (61,02±2,49 мкм) та внутрішнім (25,93±1,65 мкм) діаметром, які термінально своєю частиною пов'язані з кінцевими відділами. Центральні протоки в міру наближення до уретри поступово втрачають, а потім взагалі не мають бокових розгалужень, перетворюючись у головні вивідні протоки.

Таким чином, найменшим просвітом, а відповідно і пропускною здатністю характеризуються розгалуження центральних проток: 25,93±1,65 мкм. Найбільшим діаметром просвіту, а відповідно і пропускною здатністю для секрету в залозах периферичної зони характеризуються головні вивідні протоки (71,14±4,50 мкм).